

El perill dels eucaliptus

Fa segurament quelcom més d'un mes que el setmanari gironí "PRESENCIA" llançava un crit d'alarma entorn de la possible invasió dels eucaliptus als nostres boscos. És evident que, si aquesta temença s'arribés a transformar en realitat, hi hauria motiu més que sobrat per a una preocupació ben seriosa. De totes maneres, hi ha un fet que no hi ha forma d'esquivar. De la mateixa manera que hi ha èpoques llunyaníssimes que hom ha donat en la dèria d'anomenar l'Edat de Pedra, del Bronze o del Ferro, actualment ens trobem en una altra època, que en podríem anomenar l'Edat del Paper. I ningú no dubtarà, ben segur, que no hi ha hagut cap altra època en la qual s'hagi fet tant de consum d'aquest producte com en la present. Sobretot pel que fa al ram de la premsa, que segurament és un dels més afectats, sense comptar d'altres rams, que també se n'emporten el seu bon tros.

Fa uns dies que vaig estar parlant amb el senyor Salvador Alemany i Parer, enginyer de monts i cap del districte forestal de Girona, el qual em digué que aquesta campanya de plantacions d'eucaliptus havia estat promoguda per l'empresa paperera Torras i Hostench de Sarrià de Ter, un dels quals tècnics sembla que és el senyor Antoni Xuclà,

president de la Diputació provincial gironina. I també em va dir que aquesta empresa estava fent unes proves amb tres o quatre espècies diferents d'aquest arbre al terme de Rabós d'Empordà, famós també per les seves vinyes i els seus vins. Ara només mancava que, en comptes de beure aquell vi tan bo, haguéssim de mastegar paper.

Em fa l'efecte que aquí hi ha dues actituds a considerar. D'una banda, hi ha l'actitud de l'empresa paperera, que fins ara havia d'anar a cercar els eucaliptus, com a matèria prima dels seus elaborats paperencs, cap a la contrada de Huelva, a l'altre cap de la península. El fet de poder-ne disposar dintre de les comarques gironines representaria un alleugeriment gros de les seves despeses, que no sabem si repercutiria en un abaratiment dels periòdics o en un major guany de la dita empresa. D'altra banda hi ha el que representa per al terreny el conreu d'aquesta mena d'arbres. He estat parlant també amb un bon amic meu, que és propietari forestal, sobre aquest afer i m'ha dit:

—Home, si vols que et sigui franc, jo penso que l'eucaliptus és una planta que degrada la terra on és plantada. Fa molta via de créixer, però la terra del voltant resta com estèril i eixorca. Ja no s'hi fa mai més cap planta ni herba. Vénen les pluges i, com que la terra no es troba subjecta per la vegetació, l'aigua se l'emporta allà on vol. Déu ens guardi que això arribés a passar. Totes les nostres muntanyes i tot el nostre paisatge se n'anirien a fer guitzes. A més, la fusta de l'eucaliptus no serveix per a gran cosa més que per a fer paper. Se'n fan puntals per a mines, per a la construcció, però és una fusta que es mou i agafa formes estrafetes. La seva cotització és molt baixa. Als meus boscos, mentre Déu em conservi el seny, no se n'hi plantarà pas ni un.

És clar que també es pot donar el cas que hi hagi algun propietari bosquetà que tingui algun terreny improductiu i es deixi enlluernar per la possibilitat d'un guany periòdic i sovintejat, si tenim en compte la rapidesa de la creixença i del desenvolupament de l'eucaliptus. En aquest cas, com és de preveure, el comprador només seria un: la fàbrica de paper. I fent-li els tractes que li vinguessin de gust. Mentrestant aquell terreny restaria balder i eixorc per arreu. Mai més no se'n podria treure cap profit i hauria perdut definitivament la oportunitat de tornar a ser esponent com en d'altres temps. És comprensible que calgui treure del bosc algun rendiment. Però, a quin preu? Per notícies que ens han arribat, sembla que ja hi ha plantacions d'eucaliptus fetes a les Gavarres i als termes de Santa Coloma de Farners i de Maçanet de la Selva. Cal témer que arribi a haver-n'hi també a l'Empordà? Jo penso que cal donar també un vot de confiança als nostres propietaris bosquetans, per bé que en temps que no són pas massa llunyans alguns membres de la nostra pagesia d'indrets diversos han donat més proves d'amor al diner que no pas d'amor al país.

Joan Guillaumet

Mas Pau

restaurant
especialitats

bar-grill el bruixot

a 5 quilòmetres de Figueres
a la carretera d'Olot

AVINYONET DE PUIGVENTÓS

Tel. 50 08 62 - Ext. 82